

Thời gian như là gió

Mùa đi cùng tháng năm

(Thơ Xuân Quỳnh)

Hoa Nắng 31 có lẽ là số đặc biệt nhất trong 30 mùa hoa lung linh nơi sân trường đầy nắng gió. Bởi lẽ, sắc phượng hồng rực đỏ cả khoảng trời hoa mộng lại được gửi đến các bạn khi mùa xuân đang về trên thành phố thân yêu của chúng ta. Và đó sẽ là một mùa hè đặc biệt, mùa hè của những ngày giãn cách, trong nỗi lo lắng về dịch bệnh tràn lan. Gửi lại nơi đây, Hoa Nắng 31, những cảm xúc vẹn nguyên ngày nắng hạ, trời xanh niềm tin, hi vọng... bên mái trường, thầy cô và bè bạn

để mãi mãi không thể nào lãng quên ...

Buông khuông hè về...

Mười tám...

Em ơi!
Mùa hạ...
Gió lao xao trên từng tán lá,
Làm rơi nghiêng cánh phượng ban chiều.
Ve gọi hè ngân mãi một khúc ca,
Mùa thi – tháng Sáu...

Ngọn đèn vẫn tỏ canh thâu,
Tiếng giấy lửa rất vội.
Giọt mồ hôi rơi,
Tương lai chào đón.

Đưa tay hứng giọt mưa sa,
Lòng bồi hồi thương tà áo trắng!
Cuối con đường,
Dáng nhỏ vẫn hồn nhiên..?

Hè ơi!
Tuổi mười tám rất gần.
Chợt chạnh lòng khi tiếng trống trường tan,
Ngày mai còn nhớ?
Ta băng khuâng,

Kỷ niệm mất rồi..!!!

(Cô Lê Trâm- GV tổ GDCD)

Áo trắng đã xa

Tôi đi giữa dòng người vô cảm
Lạc bước tìm về những kỉ niệm xưa
Con đường này ngỡ quen mà hóa lạ
Áo trắng bây giờ mà ngỡ như xưa
Thơ ngây lắm tuổi học trò tình nghịch
Buổi tan trường ríu rít gọi nhau
Hè lại về cánh phượng báo mùa thi
Chia tay nhé những tháng ngày tươi đẹp
Tuổi mười tám dường như tôi đã lớn
Biết làm thơ và lắm lúc thẹn thùng
Tránh cái nhìn quá đổi mong lung
Của ai đó trao tôi ngày cuối cấp
Rồi thời gian cứ êm đềm xa mãi
Tuổi học trò cứ thế nối dời nhau
Bao năm xa về trường xưa tìm lại
Gốc phượng già ai đó khắc tên nhau.
(Cô Lệ Trâm)

Em – tháng Sáu và ta !

Tháng Sáu có còn em,
Áo dài bay trong gió?
Tiếng trống trường còn đó,
Ngân vang cả góc trời.
Tháng Sáu có còn em,
Mắt thoáng buồn vời vợi?
Xa khoảng trời tuổi thơ,
Mười hai – em đã lớn!

Tháng Sáu có còn em,
Vẫn về qua lối nhỏ?
Tóc xõa bờ vai thon,
Cho lòng ai xao xuyến!
Tháng Sáu có còn ta,
Dấu thư tình trang sách?
Gởi chút tình thơ ngây,
Em cười duyên rất vội.
Tháng Sáu... không còn em,
Bằng Lăng buồn độ ấy.
Tím quăng đời học sinh,
Ta dấu trong niềm nhớ...

(Cô Lê Trâm)

HẠ CUỐI...

Hè lại về.

Nghe trong gió tiếng ve sầu nức nở,
Giọng ca nào ngân mãi cuối hành lang.

Chợt...

Thèm một lời hát cũ,
“Những chiếc giỏ xe chở nay hoa phượng
Em chở mùa hè của tôi đi đâu?”

...

“Em chở mùa hè của tôi đi đâu ? ...” – Dấu chấm lửng để người nghe thảng thốt, giật mình. Rồi mùa hè của tôi sẽ đi về đâu? Vì sao ư? Vì chòm phượng vĩ em cầm là tuổi tôi mười tám mất rồi. Ngày mai rất gần nhưng hôm qua thì xa mãi em ơi! Bước qua tuổi mười tám ta ngoái đầu nhìn lại, áo trắng bây giờ theo gió bay xa... Ta nuối tiếc, xót xa... Thương lắm tuổi học trò!

Ngoài kia, sân trường đầy nắng. Từng cánh phượng rơi tản mạn, khoe mắt

chợt cay, bao kí ức bỗng ùa về như mới hôm qua.

... Những ngày cuối cùng của quãng đời cấp sách như trôi lẹ làng hơn. Những trang lưu bút vội vàng với những vần thơ bỏ lửng, giờ ra chơi không còn rộn ràng tụi năm, tụi bảy “tám” đủ thứ chuyện trên đời mà nghe xung quanh tiếng giấy lùa gấp gáp, tiếng thờ dòn..., cả bước chân thầy cũng trở nên

vội vã phía xa xa.

... Ngày ấy, có cô nhỏ học rất giỏi Văn. Có lẽ vì thế mà cô nhỏ hay mơ mộng và cũng đa sầu, đa cảm. Ai đó sẽ bảo rằng cô nhỏ là chúa không tập trung. Vì tiết nào cô nhỏ cũng phải mất vài phút đưa mắt qua cửa sổ, chỉ cần chiếc lá “khẽ đưa vào” cũng làm cô nhỏ chợt buâng khuâng! Đã không ít lần cô nhỏ bị phạt vì tội “thả hồn” theo những cánh phượng rơi...

... Ngày đó, sân trường cô nhỏ trồng rất nhiều phượng, cứ chớm hè những búp phượng lại bung đưa làm lòng lũ học trò “mười tám” thoáng chốc cũng rưng rưng...

... Cô nhỏ thích màu tím. Có lẽ vì thế mà cô nhỏ yêu đắm say những cánh bằng lăng mỏng manh, man mác buồn. Nhớ có lần vì mải miết với những chùm hoa tím mà cô nhỏ bỏ quên tên bạn thân đứng đợi trước cổng trường và phải mất một châu chè mới làm hòa được với hắn.

... Hạ cuối rồi, học trò bỗng trở nên ngoan lạ, nhìn đứa nào cũng đắm chiêu vì thiếu ngủ, chăm chỉ lạ thường và hơi “khùng khùng” một tí, lúc vui vẻ lúc lại giận hờn rất đỗi vô cớ. Có lần cô giáo chủ nhiệm phải bỏ cả tiết học để giảng bài “không còn thời gian cho những giận hờn vu vơ đâu các bạn...”. Lũ trò nhỏ ngồi nghe như nuốt từng lời của cô. Những ánh mắt vô tình chạm nhau long lanh... khẽ cười – có lẽ cô đã thấu rõ lòng dạ, tim gan “những đứa con” của mình.

Mới đó thôi, tất cả còn tươi nguyên mà đã năm năm. Năm năm, cho một chặng đường dài, lũ nhóc ngày nào không còn vô tư, hồn nhiên... Mỗi đứa chọn cho mình một lối đi riêng. Nhưng chắc rằng sẽ không thể quên những chiều tan học đạp xe trên con đường lộng gió, miệng đứa nào cũng ngân nga một khúc nhạc quen “nếu có ước muốn trong cuộc đời hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại...”. Dẫu biết rằng _ thời gian có trở lại bao giờ?

Vâng thời gian không trở lại bao giờ! Ngoài kia, những cơn mưa đầu mùa chợt đến, chợt đi vô tình như dòng thời gian đang nhẹ nhàng trôi qua mỗi ngày. Bạn có thấy những đổi thay rất vội trên những tán lá trước sân trường. Tất cả báo hiệu một mùa hè - mùa thi - mùa chia ly nữa lại đến. Gửi đến học trò lời chúc thành công!!! Hạ cuối rồi hãy giành cho nhau những tình cảm tốt đẹp nhất để mai xa rồi, trong hành trang mỗi người sẽ tràn đầy những kỉ niệm đẹp tươi của một thời cấp sách. Để ta có thể tự hào rằng đã sống hết mình như thế và trong tim mỗi chúng ta sẽ còn mãi những hình ảnh thân thương của bạn bè, thầy cô, trường lớp...

(Cô Lệ Trâm)

MÙA HÈ NĂM ẤY ...

Không biết từ bao giờ mùa hè năm ấy đã trở thành những khoảnh khắc in sâu trong trái tim tôi. Bởi năm ấy, cậu đã đến và thay đổi mọi thứ và làm cho mùa hè đối với tôi có ý nghĩa hơn bao giờ hết.

Tôi còn nhớ lần đầu khi mới gặp cậu, đó là vào năm lớp 6, trong lúc đi học về, tôi bị vây quanh bởi đám côn đồ. Tôi rất hoảng sợ, đôi mắt cố gắng tìm kiếm một sự trợ giúp nhưng lại không có ai xung quanh, lần này tiêu chắc rồi. Thế nhưng chỉ một giây sau đó bỗng có một cậu thanh niên xuất hiện đánh lén bọn côn đồ, trong lúc bọn chúng còn đang bất ngờ vì cú đánh thì cậu thanh niên ấy đã dùng hết sức của mình kéo tôi chạy đi khỏi vòng bao vây lúc đó. Cả hai cùng cầm cúi mà chạy không quay đầu lại. Chạy được một đoạn khá xa, xác nhận bọn chúng không đuổi theo nữa thì cả hai mới bắt đầu thở phào. Chưa kịp nói lời cảm ơn, cậu ấy đã quay sang hỏi tôi có bị sao không, có bị thương ở đâu không với biểu cảm đầy lo lắng. Điều đó đã khiến tôi cảm kích rất nhiều. Không chỉ vậy, cậu còn đề nghị đưa tôi về nhà. Suốt quãng đường đi, cậu ấy an ủi, động viên tôi rất nhiều, thậm chí còn chủ động làm bạn với tôi nữa. Lúc đầu, tôi còn hơi ngần ngại nhưng bắt gặp ánh mắt chân thành cùng với nụ cười tỏa nắng của cậu, tôi liền đồng ý. Cả hai chúng tôi đã trở thành bạn thân theo cách như thế.

Khoảng thời gian được làm bạn với cậu chính là những ngày vui nhất của tôi. Bằng tất cả sự ân cần, chu đáo cậu đã giúp cho thế giới của tôi trở nên nhiều màu sắc. Vốn dĩ trước đây tôi

chỉ đơn giản nghĩ cuộc sống có 2 màu đen trắng, 2 điểm sáng tối, nhưng từ khi

được làm bạn với cậu, tôi đã hiểu ra rằng thế giới thật sự muôn màu đến như thế nào. Nhờ có cậu, tôi từ một người sống nội tâm, ít kết giao với bạn bè đã dần cởi mở hơn với mọi người, có thêm nhiều bạn mới. Và điều làm tôi hạnh phúc hơn tất cả những gì tôi đã nói đó chính là cậu đã trở thành bờ vai vững chắc để tôi tựa vào, trở thành ngọn lửa sưởi ấm tâm hồn tôi. Có thể tôi ít bạn bè nên nhiều người nghĩ rằng nói như vậy hơi quá, nhưng đối với tôi tình bạn này tôi thật sự quý trọng và nó thiêng liêng hơn bao giờ hết. Tôi không biết phải nói cảm ơn với người bạn này biết bao nhiêu lần cũng như có thể gìn giữ được tình bạn này trong bao lâu. Nhưng tôi luôn cảm thấy tự hào và hạnh phúc. Tự hào vì có một tình bạn đẹp đến thế, hạnh phúc vì chúng ta là những người bạn đã giúp đỡ nhau trải qua một quãng thời gian khó khăn tuổi mới lớn.

Cứ ngỡ những tháng ngày bình yên bên cậu sẽ tiếp diễn mãi mãi, nhưng không, bỗng dưng một ngày cậu không đến trường nữa. Sau giờ học, tôi liền vội vã chạy đến nhà cậu. Trước mắt tôi, ngôi nhà đóng cửa im lìm. Hỏi thăm những người hàng xóm xung quanh, tôi chết lặng khi biết cậu ấy đã cùng gia đình chuyển sang Pháp. Lúc ấy, tim tôi như thất lạc, nước mắt tuôn trào. “Cậu đã hứa sẽ ở bên tôi mà, tại sao lại bỏ đi như thế, tại sao, tại sao?” Người bạn đem niềm vui cho tôi đã thật sự đi rồi.

Trải qua những tháng năm vắng bóng cậu, cuộc sống của tôi trở nên trống trải. Không còn ai trò chuyện với tôi, không còn ai sánh bước cùng tôi, bảo vệ tôi trên con đường về nhà... Tôi giờ đây chỉ biết ngóng trông cậu trong vô vọng.

Rồi một ngày, bất chợt tôi nghe tiếng ai gọi tên. Kể từ lúc cậu đi, tôi đã rất nhiều lần nghe tiếng gọi tên mình... tự huyền hoặc rằng cậu đang ở đây. Thế nhưng, tiếng nói ấy lại vang lên. Lần này tôi bắt đầu giật mình, trong lòng bỗng xuất hiện một thứ cảm xúc không rõ. Tôi ngoảnh đầu lại và rồi đứng hình khi nhìn thấy hình bóng quen thuộc. Là cậu. Chính là cậu. Cậu đã trở về rồi. Hai hàng nước mắt bỗng lăn dài trên má. Trong tích tắc, tôi liền chạy thật nhanh lại, ôm chầm lấy cậu và khóc thật to.

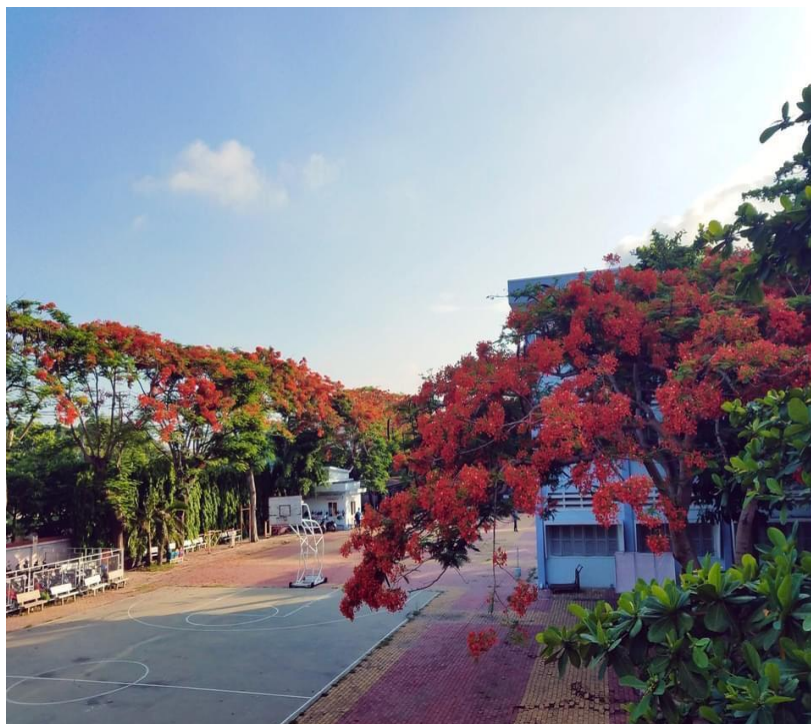
- Cậu nói dối, cậu hứa sẽ không bỏ tôi đi mà!

Cậu không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn, đưa tay vuốt tóc tôi. Mãi một lúc sau, cậu mới lên tiếng hỏi:

- Tôi đoán chắc cậu không đọc được bức thư của tôi rồi. Trước khi đi có bỏ nó trong hộp thư quen thuộc của chúng ta mà.
- Tôi không nhận được bức thư đó, thế cậu đã viết gì trong đó vậy ?

Nghe tôi hỏi vậy, đôi môi cậu khẽ nở nụ cười.

- Tôi viết là tôi sẽ trở lại đây vào một mùa hè nào đó. Hãy chờ tôi nhé, tôi chắc chắn sẽ quay lại.

Nước mắt vừa cạn lại chuẩn bị trào ra. Không ngờ cậu ấy vẫn nhớ đến tôi, vẫn luôn ngóng chờ một mùa hè nào đó sẽ về thăm tôi.

Có lẽ đó là khoảnh khắc mà tôi trân quý nhất đời mình. Mỗi lần nhớ lại, tôi luôn cảm thấy cuộc sống này tươi đẹp biết bao. Mùa hè năm ấy là kỉ niệm đẹp

nhất trong thanh xuân của tôi!

(Trần Trung Hiếu – 10A6, năm học 2021-2022)

12C10 – Một thời dẫu yêu!

Một ngày tháng 11 đầy cảm xúc, đến hẹn lại lên, sáng nay trường chúng tôi lại diễn ra vòng chung kết cuộc thi văn nghệ chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20/11. Nhìn các em học sinh hào hứng chuẩn bị cho tiết mục của lớp mình, bao ký ức trong tôi lại ùa về, đặc biệt khi MC giới thiệu phần dự thi của lớp 12C10, lòng tôi cảm thấy nôn nao đến lạ, giờ đây trước mắt tôi là 46 gương mặt thân quen đã cùng tôi gắn bó suốt một năm học thật đặc biệt và đầy cảm xúc, bao nhiêu là kỷ niệm, cứ như một thước phim quay chậm cứ lần lượt hiện lên trước mắt tôi.

Nhớ cái ngày đầu tiên bước chân vào căn phòng số 9 mang tên 12C10 với biết bao ánh mắt lạ lẫm đang hướng về phía mình, vừa bàn tán, vừa tranh luận, xen lẫn những ánh mắt dò xét. Và rồi những ngày tháng đó trôi qua thật nhanh, cô trò chúng tôi nhanh chóng tìm được tiếng nói chung, chúng tôi từng ngày gắn kết với nhau hơn qua các buổi sinh hoạt, các buổi ngoại khóa, các hoạt động phong trào,...

Nhớ cái Trại Xuân năm đó, chúng tôi đã trải qua những tháng ngày thật đẹp, thật vui vẻ và ấm áp bên nhau, cái lạnh đến âm độ của trời đêm Dambri không thể khiến chúng tôi lạnh rét khi chúng tôi được ở cùng nhau. Để rồi sau 3 ngày 2 đêm đầy kỷ niệm đó trong lòng mỗi chúng tôi lại khắc sâu thêm những tình cảm quý mến dành cho nhau. Không biết từ lúc nào cái tên 12C10 đã là niềm tự hào và tập thể 12C10 thật sự trở thành mái nhà thứ 2 chứa đầy tình yêu thương của mỗi thành viên trong lớp.

Nhớ cái kỳ nghỉ Tết năm ấy, ai cũng nôn nao được quay trở lại trường cùng bạn bè, thầy cô, nôn nao được về lại bên ngôi nhà 12C10 thân thương sau 2 tuần xa cách. Nhưng bao nhiêu mong đợi của

chúng tôi bị tan vỡ vì dịch bệnh kéo đến. Không lùi bước trước hoàn cảnh, cô trò

chúng tôi lại cùng quây quần bên nhau, cùng nhau tìm ra phương pháp học tập thích hợp trong mùa dịch, chúng tôi quyết tâm vươn lên trong mọi hoàn cảnh, không để lãng phí bất cứ khoảng thời gian nào. Chỉ tiếc do dịch bệnh kéo dài, nên các hoạt động phong trào ở học kỳ 2 đều bị hủy bỏ, các trò tôi chỉ có học, học và học thôi.

Ông trời không phụ lòng người, các thành viên 12C10 đã đạt được kết quả mỹ mãn trong kỳ thi Tốt nghiệp THPT năm 2020, các em đã trúng tuyển vào ngôi trường đại học mà mình hằng mơ ước.

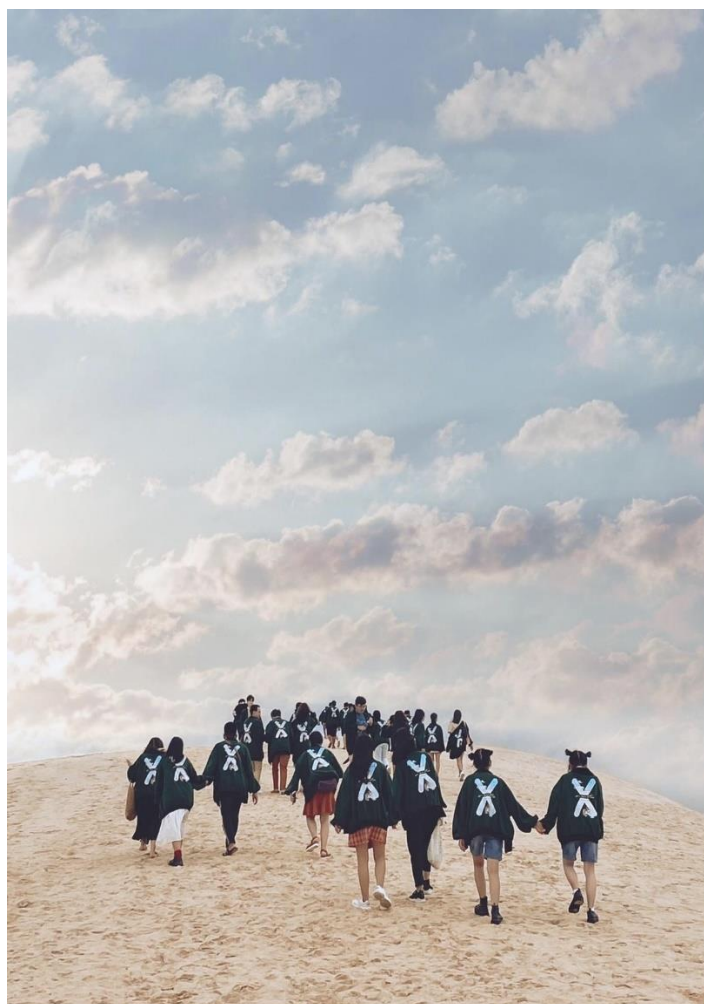

Và cái quyết tâm ở bên nhau của chúng tôi cuối cùng cũng được thực hiện sau nhiều lần bị trì hoãn, chuyến ngoại khoá 3 ngày 2 đêm ở Phan Thiết vào những ngày cuối tháng 9 đã bù đắp cho những vất vả, những nỗ lực, những gian khó mà chúng tôi đã trải qua. Để rồi sau chuyến đi đó, chúng tôi nhận ra C10 thật sự là một tập thể gắn bó không thể tách rời, thanh xuân tuổi 18 của các em thật đẹp, thật ý nghĩa khi có

nhau. Những giọt nước mắt hạnh phúc trên chuyến xe ngày đó cứ tuôn trào trên từng gương mặt, trên mỗi thời khắc khi chúng tôi sắp phải xa nhau, còn nhớ lời anh hướng dẫn viên dặn bác tài trong buổi chiều hối hả mà ai cũng mong muốn về nhà thật nhanh với gia đình: “Anh chạy chậm chậm để các em được bên nhau thêm chút nữa, để các em có thêm thời gian bày tỏ cảm xúc cùng nhau”.

Từng cái ôm thật chặt, từng giọt nước mắt tuôn rơi, từng khuôn mặt thân thương ấy đã khắc sâu trong lòng tôi, một thứ tình cảm thật thiêng liêng mà lần đầu tiên tôi cảm nhận được sau gần 20 năm đi dạy, nó cho tôi một cảm giác thật ấm áp,

đúng nghĩa là một gia đình, chúng tôi muốn có nhau, chúng tôi hạnh phúc khi ở cạnh nhau.

Ngày đó các em cảm ơn vì cô đã góp mặt trong thanh xuân tuổi 18 của mình, nhưng các em biết không, đó cũng chính là điều mà cô muốn gửi đến tập thể lớp 12C10, một lời cảm ơn chân thành và sâu sắc nhất vì các em đã đến bên cô, đã đánh dấu một kỷ ức thật đẹp mà chắc chắn cô không thể quên trong suốt cuộc đời này, đó còn là động lực, là sức mạnh giúp cô tiếp tục vững bước trên con đường mà mình đã chọn.

Chúng ta hãy cùng nhau giữ lại những tình cảm đẹp này trong tim mình các em nhé, chúc các em

vững bước vào đời, chúc các em mãi luôn vui vẻ, hạnh phúc và thành công! Và dù có ở nơi nào đi chăng nữa thì mong rằng trái tim chúng ta vẫn luôn hướng về nhau, về mái nhà thân thương 12C10 – một thời dấu yêu! Mong rằng 12C10 chúng ta sẽ cùng nắm tay nhau đi đến cuối chân trời các em nhé!

Xin mượn một câu hát để khép lại tâm tình : *“Nếu có ước muốn trong cuộc đời này, hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại....”*

Phạm Thị Ngọc Mai (GV tổ Toán)

Hạ nhớ

Chớp mắt đã qua hai niên khóa

**Mùa hạ cuối cùng sắp trôi qua
Vẫn là nắng hạ xuyên tán lá
Nhưng lại vương vấn màu chia xa....**

**Còn đâu ngày đầu tiên xa lạ
Xúng xính trong tà áo thướt tha
Nhìn ngôi trường mới sao đẹp quá!
Âm thầm gọi nơi đây là nhà.**

**Tôi học được bao điều mới lạ
Qua lời giảng cô thầy thiết tha
Cảm ơn người ngày qua vất vả
Chắp cánh ước mơ tôi bay xa
Và cùng tôi học tập khám phá
Là những người bạn mới chan hòa
Bạn cùng tôi nói cười rôm rả
Cùng sinh hoạt, vui đùa hát ca
Dẫu đôi lúc có chút bất hòa
Khiến chúng ta buông lời cãi vã
Nhưng tất cả mọi thứ đã qua
Giúp ta thêm khảng khí, thuận hòa.**

**Sợ mai này khi phải rời xa
Sẽ nhớ lắm hàng cây ghé đá
Nhớ cả màu nắng vàng oi ả
Tạo trên nền đất những bông hoa
Nhớ bảng đen màu phấn trắng ngà
Nhớ âm vang trống trường giòn giã
Những tiết học "5 phút nữa nha"
Khiến chúng tôi như muốn khóc òa.**

**Mong gặp bạn một ngày không xa
Ta lại về ngồi bên ghế đá
Ngược về miền kí ức hiền hòa
Cùng nhớ lại một thời đã qua...**

Nguyễn Thị Phương Uyên – 11B1 (Năm học 2020-2021)

THƯƠNG NHỚ MÙA HÈ ...

Sài Gòn, ngày 11 tháng 07 năm 2021
Một cơn mưa rào bất chợt giữa lòng thành phố tấp nập, một tách coffee cùng một bản nhạc yêu thích, con phố trong mưa như trải dài thênh thang, tĩnh lặng. Và mưa thả nhẹ vào lòng tôi một chút trống trải, một chút hoang vu nhưng dâng trào những cảm xúc về những kỉ niệm cũ. Tôi bất chợt nhận ra chiếc áo thể dục màu xanh biển đang

nằm gọn trong góc tủ - một chiếc áo rách vai may những chiếc phù hiệu màu sắc: xanh lá (L10), xanh dương (L11), đỏ (L12) mang những kỉ niệm đẹp nhất của tôi dưới mái trường THPT Võ Trường Toản. Những kí ức về năm học cuối cấp như hiện rõ trước mắt tôi, khiến tôi không tin rằng thời gian trôi nhanh như thế.

Tôi nhớ vào khoảng thời gian này 3 năm trước, chúng tôi lo lắng, nôn nao về kết quả tuyển sinh lớp 10 của mình. Thế mà thoáng chốc từ cái ngày chính thức trở thành K20V2T-er đến nay cũng đã thấm thoát 3 năm. Đầu năm 12, tôi nhận được danh sách lớp C15 và 47 mảnh ghép chúng tôi bắt đầu gặp nhau, gắn bó, cùng nhau đồng hành suốt một năm học. Đầu tiên là lễ 20/11, lớp chúng tôi cùng nhau kéo co, cùng tham gia văn nghệ, cùng đá bóng nam, nữ, cùng tham gia nhảy flashmob. Những ngày tập hát khan cả giọng, tập nhảy, múa “mòn” cả vai hay những trận bóng đá máu lửa quyết tâm vào mỗi buổi chiều tan học. Chúng tôi, những con người thi đấu với tinh thần

nhật huyết tuổi trẻ “vui là 9, giành giải là 10”.

Thế đấy, chẳng biết từ khi nào, chúng tôi đã gắn kết, bên cạnh nhau, sẵn sàng tâm sự, giúp đỡ nhau, cùng nỗ lực và trở thành một gia đình lớn. Tuy vậy, nhưng do năm học diễn ra trong thời gian dịch bệnh covid nên hoạt động lớn nhất mà chúng tôi trông chờ và dành nhiều tâm huyết nhất “Trại Xuân” đã bị hoãn lại đến đầu tháng 4. Chuyến đi Đà Lạt đó có lẽ là chuyến đi đẹp nhất thời thanh xuân mỗi người, bởi lẽ nó mang nhiều màu sắc khác lạ, những đứa trẻ chúng tôi dắt tay nhau đi trên những con dốc, cùng chụp hàng trăm tấm hình bởi nhiếp ảnh gia “Mai Phạm”, cùng uống

những ly sữa đậu nành nóng hồi giữa cái thời tiết se lạnh và cùng hát vang trên con đường Đà Lạt. Tất cả như được thu gọn, gói lại và gửi vào những bức ảnh nhỏ để rồi sau này khi nhìn lại, mỗi người chúng tôi sẽ luôn mang những cảm xúc đặc biệt, vào những năm tháng ngắn ngủi của thanh xuân, chúng tôi đã sống như thế, nhiệt huyết, đam mê và

trải nghiệm.

Một năm học ngắn ngủi trôi qua, dịch bệnh đã nợ chúng tôi quá nhiều thứ. Chắc hẳn đến bây giờ, mỗi người chúng ta vẫn không tin rằng, đó là tiết học cuối cùng trong cuộc đời học sinh, là lần cuối cùng lớp học vang lên tiếng giảng bài cho những đứa trẻ K20 đấy, lần cuối được ngồi lại ở vị trí đấy, được vui đùa với những gương mặt quen thuộc và tận hưởng từng giây phút cuối cùng của thời học sinh trôi qua. Qua thời gian, lớp học rồi cũng sẽ mang những thanh âm giảng bài quen thuộc, vẫn sẽ đầy ắp học sinh nhưng mãi mãi sẽ chẳng phải là chúng ta! Nhưng có lẽ, chính dịch bệnh đã khiến những đứa trẻ mới lớn chúng tôi biết trân quý từng giây phút. Ai đó nói rằng cuộc đời mỗi người là một vòng tròn, người này đến rồi lại đi, nhưng

với 12C15 thời gian dường như ngừng lại. Rồi mai đây, giữa cuộc sống bộn bề, liệu chúng ta có còn quây quần bên nhau như những năm tháng ấy, cùng hát, cùng tâm sự, cùng chia sẻ những tâm tư, và cùng nhau chụp những tấm hình giữa sân trường đầy nắng bên gốc phượng. Phải chăng đó là hạnh phúc? Năm 18 ấy còn nhiều hơn thế nữa nhưng đôi dòng thư làm sao có thể kể hết, hãy để thời gian in sâu những kỉ niệm vào trong trái tim mỗi người và biến nó thành bước đệm quan trọng cho chính cuộc đời những đứa trẻ chúng ta. Bánh xe thời gian vẫn không ngừng xoay chuyển, vì thế hãy để những kí ức trong góc nhỏ trái tim, hãy nỗ lực, đam mê, trưởng thành và tỏa sáng theo cách của bản thân. Thành công nhé chúng ta của tuổi 18 và chúng ta của tương lai! Cảm ơn 12C15 vì đã đến và trở thành một phần đẹp nhất trong thanh xuân của tôi. Tạm biệt! Chúng ta rồi sẽ gặp lại nhau trên con đường mới mang tên “THÀNH CÔNG”!

(Yến Nhi – 12C15, năm học 2020- 2021)

MÃI NHỚ MỘT THANH XUÂN ẤM ÁP!

Đối với
chuyển động
của vũ trụ đất
trời, xuân tới
thì đông qua,
hè đến thì
xuân đi, nó cứ
tuần hoàn như
vậy để tạo nên
cái gọi là thời
gian. Và cũng

thế, mùa hè năm nay lại tới, góc trường lại nở rộ hàng phượng, tiếng ve bắt đầu râm rân ngày hè. Thế nhưng, có lẽ mùa hè năm nay thật đặc biệt, mùa hè của những bất ngờ này đến bất ngờ khác, của ngõ ngành này đến ngõ ngành khác. Mới ngày nào là em học sinh lớp 1 bước đi từng bước đến trường, mà nay đã là một cậu học sinh 12 sắp ra trường. Chưa bao giờ tôi lại có cảm giác lạ đến vậy, cảm giác sợ mất một điều gì đó, cái cảm giác chỉ còn ít ngày nữa thôi, mình sẽ không còn là thành viên của V2T nữa. Cái cảm giác sáng sớm không cần phải thức dậy sớm chào cờ đầu tuần, cái cảm giác không cần chạy đua với thời gian để không phải ghi bản kiểm điểm nữa... và cả cái cảm giác khi không học cùng nhau nữa. Không ngờ thời gian lại trôi đi nhanh đến vậy, ngày nào còn phải đi nhận lớp, ngày nào còn dọn vệ sinh, rồi trực lớp, rồi làm bài kiểm tra,... Và sẽ không còn cảm giác mỗi sáng nghe tiếng nói thân thuộc ấy, tiếng nói của cô chủ nhiệm chúng tôi - cô Phạm Thị Ngọc Mai. Ngày đầu nhận lớp, cô trò nhận nhau còn nhiều bờ ngõ, nhưng càng ngày, càng ngày những cảm giác bờ ngõ ấy không còn nhường chỗ cho những tiếng cười đùa vui vẻ của cô trò. Đối với chúng tôi, năm lớp mười hai này thật đẹp khi có cô chủ nhiệm, vẫn sẽ luôn là ký ức về một thanh xuân đáng nhớ và trân trọng.

Cảm ơn cô vì tất cả, vì những điều cô đã dành cho chúng em - các bạn trẻ của

cô. Cảm ơn cô vì vẫn luôn và mãi mãi sẽ là người đi đầu của lớp 12C15 - K20 này, nhờ có cô, chúng em mới đoàn kết như ngày hôm nay, nhờ có cô, chúng em đã cảm nhận được thế nào là thanh xuân. Một năm qua, với những kỷ niệm vui xen lẫn buồn, mỗi lúc như vậy, cô vẫn là người mẹ dám hy sinh vì đám trẻ này, vẫn luôn là người lái đò kiên cố giúp chúng em tin tưởng và vững tin vượt qua những thử thách trong học tập. Xin lỗi cô vì có những lúc đám trẻ này vô

tình làm cô buồn, khiến cô phải suy nghĩ nhiều vì chúng em, xin lỗi cô vì tất cả!

Cuối cùng, mình cảm ơn mọi người, tất cả thành viên lớp 12C15 (năm học 2020 – 2021) đã cho mình sống dậy khoảnh khắc thanh xuân đáng quý, cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng mình trong suốt thời gian qua. Một năm qua trôi đi, chúng ta đã có thật nhiều kỷ niệm cùng nhau, chúng ta đã sống hết mình với từng khoảnh khắc, cảm ơn các bạn đã dạy cho mình bài học đầu tiên vào đời - đó là sự đoàn kết. Đáng lẽ ra, những giây phút cuối cùng thời học sinh này, chúng ta sẽ cùng nhau sum họp trong không gian lớp học 12C15, cùng bước đi trong sân trường đầy hoa nắng, cùng ngắm dãy hành lang bên gốc cây bàng... nhưng vì dịch bệnh, chúng ta không thể cùng nhau được thực hiện được điều đó. Nhưng mình tin rằng, xa mặt nhưng sẽ không cách lòng. Mình chỉ cầu chúc các bạn sẽ bước đi trên con đường mà chính chúng ta chọn. Mong rằng tập thể C15 sẽ đạt được những thành công đầu tiên trong đời. Mong rằng tất cả chúng ta sẽ luôn là một “C15 - trăm năm hạnh phúc.”

Một thành viên 12C15 – tuhaohocsinhC15 (Năm học 2020 – 2021)

Mùa hè đặc biệt!

Dịch bệnh giăng mắc..., bất an công chênh...

Vện nguyên nhiệt huyết...

Tươi xanh hi vọng ...

MÙA HÈ ... ĐẶC BIỆT

Mùa hè - mùa của những khóm phượng đỏ rực cả khoảng trời, mùa mà học sinh phải tạm xa mái trường để đón chào một mùa hè đầy tươi mới. Người ta thường nói rằng mùa hè là mùa buồn nhất với các học sinh cuối

cấp, bởi lẽ đó là khoảng khắc mà họ phải rời xa mái trường, chuẩn bị đương đầu với nhiều thử thách mới trong cuộc sống... Ấy thế mà mùa hè này lại là một mùa hè vô cùng đặc biệt với học sinh cả nước khi mà năm học kết thúc không có ngày lễ tổng kết hay tri ân, khi mà chúng ta chưa kịp nói lời chào tạm biệt với thầy cô bạn bè nơi mái trường thân thương...

Có thể nói năm học 2020 - 2021 là một năm học thật đặc biệt khi mà học sinh nhập học muộn hơn so với các năm học trước đó do ảnh hưởng của dịch bệnh. Một năm học đầy khác biệt khi mà tình hình và diễn biến của đại dịch vô cùng phức tạp. Thế nhưng sức nóng của dịch bệnh không thể làm khó cho thầy và trò ngôi trường Võ Trường Toản của tôi. Khi mà tình hình dịch bệnh diễn biến phức tạp, tất cả các trường đều phải chuyển qua hình thức dạy và học online đã có không ít khó khăn mà cả thầy và trò phải đối mặt: mạng lag, thiết bị điện tử gặp vấn đề,... Học online, thời gian học của các tiết đều bị giảm, thế nhưng, trong những ngày học online ấy, chúng tôi vẫn có thể nắm vững các kiến thức của tất cả các môn học, đó là nhờ sự cố gắng và tận tâm của những người thầy, người cô và cả sự nỗ lực của chính bản thân mỗi chúng tôi cùng với quyết tâm vượt qua đại dịch.

Năm học đã kết thúc mà không có lễ tổng kết. Sau khi hoàn thành kì thi học kì II, chúng tôi phải nghỉ học và chuyển qua học online để hoàn thành chương trình. Những ngày cuối cùng của năm học trôi qua một cách khác lạ, không giống như những năm học trước đó, thiếu đi những trò đùa vui của bạn bè sau kì thi căng thẳng, vắng mất những tiếng cười đùa nơi sân trường... Người ta hay bảo rằng mùa hè năm lớp 11 là mùa hè cuối cùng của học sinh và mùa hè ấy lại thật đặc biệt hơn khi mà cả thành phố phải thực hiện

các chỉ thị giãn cách, tất cả mọi người đều phải hạn chế đi ra đường. Có lẽ dịch bệnh đã khiến cho mùa hè năm nay trở nên khác biệt và tất cả mọi người ai cũng đều mong muốn dịch bệnh mau chóng được đẩy lùi để cuộc sống sớm được trở về trạng thái bình thường. Bản thân tôi và những người bạn của mình cũng rất mong muốn sớm được quay lại trường học, gặp lại thầy cô bạn bè, gặp lại mái trường sau hơn ba tháng xa cách, để năm học mới - cũng là năm cuối cùng chúng tôi là học sinh của ngôi trường THPT Võ Trường Toản được trọn vẹn bên mái trường thân yêu.

Như Ngọc – 11B1 (Năm học 2020- 2021)

“Gửi lại... mùa hè”...

Mùa hạ đến, tôi đến trường để lấy lại vài cuốn tập bỏ quên trên lớp học. Ánh mắt tôi như bị hút hồn khi thấy hàng phượng vĩ đỏ thắm, rực rỡ dưới sân trường tôi. Những bông phượng vĩ như chen chúc, xì xào rung lắc tán lá trong làn gió thoảng thổi qua, cánh hoa đỏ tươi rơi nhẹ vào hàng ghế trống. Chì gió đưa hương hoa phượng chạy theo, rượt đuổi nhau, dẫn mùi hương nồng nàn, man mát đậm vị hè chạy vào trong lớp. Nó luồn lách qua khung cửa, phảng phất vào hành lang không một bóng người. Nét đẹp của phượng vĩ làm tôi quên mất cả lý do mình đến.

Nàng phượng vĩ đứng một mình giữa cái nắng hè oi ả. Hè năm nay, sao nàng phượng trông đơn độc, sầu tủi thế! Phải chăng vì thừa thớt bóng dáng của những cô cậu học trò, vắng đi tiếng cười đùa khúc khích, tiếng đàn ca, không có buổi tổng kết năm học... Những giấy khen, quà thưởng không được trao tới tay học sinh. Vì năm nay có một mùa hè đặc biệt. Lớp học với bàn ghế trống, nằm im lặng, chỉ còn lại ở trường một tiếng ve râm ran. Ngôi trường Võ Trường Toản không còn sôi động, vui vẻ như trước nữa. Giờ đây, ngôi trường ấy vẫn hiên ngang đứng nhưng lại bình yên, lặng im đến lạ...

Dịch bệnh bỗng chốc đến. Và thế là các cô cậu học trò lỡ mất một mùa hè, vội vàng chia tay mái trường, chẳng kịp nói lời từ biệt. Ngày tháng vừa qua là thời gian đầy biến động của nước ta, số ca bệnh tăng, dịch bệnh covid 19 hoành hành, những ngày giãn cách xã hội không biết bao giờ mới dứt. Thầy cô và các trò dần thích nghi với biến cố của dịch bệnh, làm quen chiếc khẩu trang, nước rửa tay lúc nào cũng mang theo cùng sách vở, đo nhiệt độ trước khi bước vào trường và các tiết học online thay cho việc đến trường khi đợt dịch đến. Tuy bị ngăn cách bởi màn hình điện thoại, máy tính, nhưng điều này không hề cản trở được tấm lòng yêu nghề của thầy cô –

người lái đò tâm huyết, dẫn dắt chúng tôi qua chặng đường gian nan. Nhớ nhớ trường, nhớ lớp trong lòng tôi ngày một lớn dần, mong muốn được quay về lớp học.

Và nếu như trên đời có phép màu, tôi ước mọi ước thứ trở về nguyên vẹn như bao năm trước. Mùa hè năm nay không còn là mùa hè đặc biệt nữa, mà trở về mùa hè bình thường, trở lại buổi kiểm tra ngày đêm sách vở, những hôm đi muộn với buổi sáng ăn vội ở căn tin sau trường. Tôi thêm cái cảm giác được ngồi chung với lũ bạn, nhìn thấy, nghe thấy những giọng nói thân thuộc của thầy cô. Và sẽ không còn những buổi cách ly, giãn cách xã hội nữa. Đâu đó trong sân trường Võ Trường Toàn, vẫn có tiếng đàn, tiếng hát của tuổi học trò, còn bóng dáng áo dài thướt tha bên nàng phượng vĩ đỏ thắm.

Buổi tổng kết vẫn sẽ tiếp tục diễn ra, chất chứa nước mắt sự chia ly như bao năm cũ, những cái ôm vội, tấm ảnh kỷ yếu... để nàng phượng vĩ không còn đơn độc như buổi hôm nay. Giá như phép màu có thật...

Trên tay tôi chỉ còn một mùa hè duy nhất. Tôi ngỡ ngàng, không biết bản thân mình giờ đây đã 17 tuổi. Chao ôi! Ba năm cấp 3 sao trôi nhanh làm sao. Khi tôi cảm thấy quen, và coi trường THPT Võ Trường Toàn như một phần gia đình, thì cũng là lúc quỹ thời gian còn làm học sinh của tôi bên mái trường nhỏ ấy trở nên ngắn ngủi. Giờ đây, tôi chỉ mong sao cho Việt Nam ta sớm khỏi bệnh, đại dịch mau qua, để nhịp sống thường nhật được trở lại, Sài Gòn sẽ nhộn nhịp, trường học vẫn mở cửa chào đón học sinh, những cô cậu học trò vẫn còn cơ hội để dệt nên ký ức đẹp dưới mái trường. Và những mong ước ấy đang được các y bác sĩ, y tá “thiên thần áo trắng”, tình nguyện viên trên cả nước hiện thực hóa.

Sau này, khi tiết học cuối kết thúc, thì thời gian về tuổi học trò trong trẻo, hóm hỉnh và sự mập mờ của thế giới người lớn ở cái tuổi 17, 18, khó mà trở lại. Thời gian ấy chỉ còn là những giấc mơ nhỏ mà ấm áp, là cuộn băng ngăn trong ngăn kéo ký ức của chúng ta. Gửi lại mùa hạ cuối với những giờ học miệt mài, gửi lời cảm ơn chân thành tới sự dịu dặt của thầy cô. Và gửi lại cảm xúc về lần đầu rung động, gửi lại đó một tình bạn thắm thiết, với những trò nghịch dại cùng đám bạn của cái tuổi “Nhất quỷ nhì ma”... Để rồi mai sau khi hai, ba hay ba mươi năm sau, bao mùa hè đi qua và trở lại, phượng vĩ sẽ thêm già hơn. Ngược nhìn lại hồi ức tươi đẹp tuổi học trò, tôi sẽ không còn một chút tiếc nuối nào mà sẽ cùng tụi bạn mỉm cười và nói: “Đó là thanh xuân”.

Nguyễn Thị Hồng Anh - Lớp 11B13 (Năm học 2020 - 2021)

Giọt nắng hè

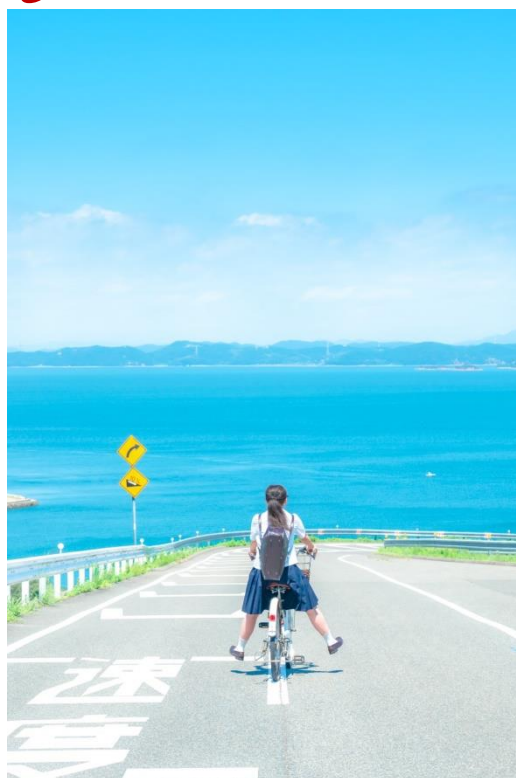
“Tôi gửi tình yêu cho mùa hè, nhưng mùa hè không giữ nổi. Mùa hè chỉ biết ra hoa, phượng đỏ sân trường và tiếng ve nỉ non trong lá. Mùa hè ngây ngô, giống như tôi vậy. Nó chẳng làm được những điều tôi kì thác.”

(Trích từ “Mắc Biết” - Nguyễn Nhật Ánh)

Nắng ngủ quên trên những tờ giấy chì chít chữ, phượng đỏ ngổ như mặt trời thứ hai, ve kêu vang trong từng kẽ lá, những trận mưa “bóng mây” ghé rồi đi, hè đã về rồi...

Hè, đối với người lớn, đó chỉ là một trong bốn mùa xuân, hạ, thu, đông, thậm chí còn là phiền phức vì cái nắng oi bức. Nhưng, trong mắt lũ học trò chúng tôi, cái tuổi ảm ương “nửa lớn, nửa trẻ” này, lại yêu hè đến lạ. Chúng tôi biết hè về không qua những sự thay đổi của thời tiết hay bầu trời mà là qua những bài kiểm tra đi vào hồi cuối, qua những buổi lễ tổng kết, chia tay mà nước mắt rơi lã chã, qua sự tăng lên đến đáng kể những lần tụ họp cùng bạn bè. Hè của tuổi học trò đơn giản chỉ là vậy, xoay

quanh giữa những niềm vui và nỗi buồn chia ly. Ấy thế, hè năm nay của chúng tôi bỗng thấy lạ! Một buổi tổng kết cũng không diễn ra, tiếng cười đùa rộn vang dưới nắng hè

chói chang giờ đây cũng lặng thinh. Sự xuất hiện của “kẻ-không-mời-mà-đến” mang tên COVID-19 bỗng chốc làm rối loạn một mùa hè “vốn có” của tuổi học trò. Niềm vui và chia ly không còn là những cái ôm tưởng chừng như ôm cả mùa hè, là những câu nói kìm nén giọt nước mắt hay là những câu chuyện cười đùa về một năm học đã qua. Chúng tôi kết thúc một năm học chỉ qua một tiết cuối cùng gặp mặt thầy cô chủ nhiệm trên màn hình thiết bị điện tử.

Bỗng nhiên, tôi chợt thương hè! Loài ve vẫn cứ mãi tiếng gọi ngu ngơ như nhớ thương bóng hình ai đó, sợi nắng vàng hanh len lõi từng ngõ ngách như đang tìm kiếm điều gì, cánh phượng thì thầm với cơn gió nhớ thương cảm giác được nằm ngủ trên từng trang giấy trắng, những giọt mưa ngày hạ liệu có giận hờn khi không thể làm đủ ướt tà áo trắng nhòe cả màu mực tím. Một mùa hè thiếu đi những tiếng cười rộn rã giòn tan, thiếu đi tiếng trống chót hạ một năm học, thiếu đi những cái ôm chặt như muốn bầu vịu lấy sợi hương hè còn vẩn động trên chiếc áo trắng đầy chữ kí nguyệt ngoạc kia, thiếu cả những giọt nước mắt cố gắng kìm nén nhưng bất thành. Thiếu đi những điều đó, liệu ta có còn dư vị “mùa hè của năm mười tám”?

Thế nhưng, hè vẫn là hè. Hè dù đầy vất vả và nhiều biến động, nhưng hè luôn để lại trong lòng tuổi học trò những kỉ niệm khó thể nào phai. Một mùa hè xoay quanh những cảm xúc bấp bênh, lúc thì lo lắng sợ sệt về một tương lai bất định phía trước, lúc thì trông mong một ngày mai yên bình, lúc thì buồn bã nhớ nhung những hè năm trước. Dịch bệnh đúng thật nhấn tâm khi tước đi tuổi học trò một cái hè hăng ao ước suốt năm trời. Dịch bệnh để lại cho ta những cảm xúc hụt hẫng, nuối tiếc một mùa hè chẳng trọn vẹn. Thế nhưng, ta không thể thay đổi điều đã xảy ra. Hè vẫn là hè, ve vẫn kêu vang, phượng vẫn đỏ một góc trời. Chỉ có chúng ta là đang thay đổi. Chúng ta thay đổi vì xung quanh đang thay đổi, thay đổi để thấp lên niềm tin: Dịch bệnh sẽ qua- Bình yên sẽ đến! Và ta lại đón giọt nắng hè rộn rã niềm vui ...

(Lưu Thanh Nghi – 12C3, năm học 2021-2022)

Đại dịch Covid-19 bùng phát gieo rắc bao đau thương mất mát, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự phát triển kinh tế của đất nước ta. Trong hoàn cảnh khó khăn khi thực hiện giãn cách, trong nỗi lo lắng, bất an về ranh giới sinh tử mong manh, con người bỗng khám phá ra sức mạnh nội lực tiềm ẩn bên trong bản thân mình. Đó là ý chí, nghị lực vượt lên hoàn cảnh, là tình yêu thương đùm bọc nhau qua những ngày gian khổ, chung sức chung lòng đẩy lùi đại dịch, cùng nhau hướng đến một tương lai tươi sáng...

Nỗi niềm, tâm tư về một năm học đặc biệt ở ngôi trường THPT Võ Trường Toản.

Một năm học trôi qua, phượng lại đỏ tươi trên những cành lá xanh mơn mẫm. Hè về, khép lại một năm học với những nỗi niềm, tâm tư còn hằn sâu trong tâm trí. Tôi đã trải qua một năm học đặc biệt ở ngôi trường trung học phổ thông Võ Trường Toản. Và bây giờ, ngồi ở nhà, tôi tưởng tượng sân trường đang râm ran những tiếng ve sầu.

Lớp 11 trôi qua lưng chừng khi tháng 5 chúng tôi lại tiếp tục học online. Tôi nhớ về một năm học với biết bao những ưu tư, kỉ niệm xen lẫn cảm giác bồi hồi khó tả. Và hơn hết, tôi nhớ khoảng thời gian tươi đẹp khi tôi đã được góp phần vào Đội Công Tác Xã Hội_ Nơi ngọn lửa xuất phát từ trái tim. Điều đặc biệt nhất trong năm học này có lẽ là tôi đã vinh hạnh được tin nhiệm trở thành đội trưởng của Đội. Từ những ngày đầu ngỡ ngàng, tôi lo sợ không biết bằng cách nào có thể dẫn dắt Đội ngày càng phát triển, ngày càng lan tỏa được nhiều yêu thương đến tất cả mọi người. Ấy thế mà cũng rùng rã được một năm đầy khó khăn, thử thách. Làm Đội trưởng đã khó, làm Đội trưởng trong thời gian đại dịch càng khó hơn, mỗi sáng thức dậy chỉ mong tin tức hôm nay dịch đã được kiểm soát để cuối tuần chúng tôi có thể ghé thăm các mái ấm, nấu các bữa sáng “Công Tác Yêu Thương” gửi đến mọi người, chỉ mới vài tuần giãn cách thôi mà chúng tôi đã nhớ các ông bà ở Viện dưỡng lão, các em bé và các “mẹ” ở những cô nhi viện da diết.

Nhưng ông cha ta cũng đã nói “Lửa thử vàng gian nan thử sức”, cũng nhờ thời thế khó khăn mà chúng tôi đã biết được sự nhiệt huyết của mình ở mức nào, thời gian gần nguy cấp chúng tôi nhanh chóng chia nhau ra đi phát khẩu trang cho các cô chú, em nhỏ vô gia cư, bán vé số,... Khi ở nhà, chúng tôi giúp sức từ xa bằng

việc kêu gọi quyên góp, hỗ trợ truyền thông cho các hoàn cảnh khó khăn, khốn khổ. Ngoài ra mọi người còn có thể dễ dàng tìm thấy các hình ảnh tuyên truyền đáng yêu của các Đội viên trong màu áo trắng đỏ qua các **hashtag** **#ctxhchungtaychongdich**, **#doictxhv2t**, **#noingonluaxuatphattutraitim** tuyên truyền mọi người thực hiện tốt thông điệp 5k.

Mới đó thôi mà một nhiệm kì dần khép lại, tôi phải bãi nhiệm và tiếp tục cuộc hành trình ôn thi đại học, thực hiện các ước mơ của mình, mong rằng những Đội viên của Đội sẽ luôn giữ được ngọn lửa nhiệt huyết để đưa Đội ngày càng bay cao, bay xa để chúng tôi có thể mang yêu thương đến tất cả mọi người, thực hiện tốt các công tác ngoài xã hội để đúng với tâm niệm của các Đội Công Tác Xã Hội ***“Tôi tự hào là Đội viên Công tác xã hội, luôn là bạn tốt của mọi người và sống có ích cho đời”***. Thời gian ở bên Đội đã góp phần cho thanh xuân của tôi trở

nên rực rỡ, chúng tôi đã sống cống hiến và không hối tiếc, là một năm đặc biệt ở ngôi trường THPT Võ Trường Toản.

Tôi muốn gửi lời tri ân đến ngôi nhà thứ hai của mình, mái trường Võ Trường Toản, nơi đã cho tôi những ước mơ, hoài bão. Từ nơi này, tôi đã gặp được những người Thầy, người Cô tận tụy, tâm huyết, cho tôi bắt gặp những người bạn mà có lẽ sau này tôi sẽ không thể nào tìm lại được. Cảm ơn trường cho tôi gửi gắm thời thanh xuân của mình ở nơi đây và đã cho tôi gặp Đội Công Tác Xã Hội_Nơi ngọn lửa xuất phát từ trái tim!

(Nguyễn Ngọc Trâm_11B5_K21)

Hình ảnh nhóm Công tác xã hội đi phát tặng khẩu trang cho những người có hoàn cảnh khó khăn trong xã hội.

MÀM XANH

Thảm họa luân hồi, ai ngờ đến,
Thiên tai, đói nghèo rồi đại dịch.
Dần ra đi, mỗi phút từng sinh mệnh,
Âu đành, cuộc sống này muôn sự.

Bác sĩ – Người hùng trong cửa ải,
Thế giới đang phủ lại mầm xanh.
Giờ đây ta thấy sự hồi sinh,
Đang đến rồi, cuộc sống bình thường mới.

Nhớ, tình mẫu tử bị chia xa,
Thương, mẹ chống chọi nơi vùng đỏ.
Chỉ cần cố thêm chút nữa thôi,
Rồi hãy về sớm với con nhé!

Ngày ngày cố vũ cho tuyến đầu,
Biết ơn biết ơn nhiều nhiều lắm.
Mong sao đại dịch sớm hóa giải,
Để thương, để ấm được bình an.

...
Bùi Nguyễn Anh Khoa - 11B12

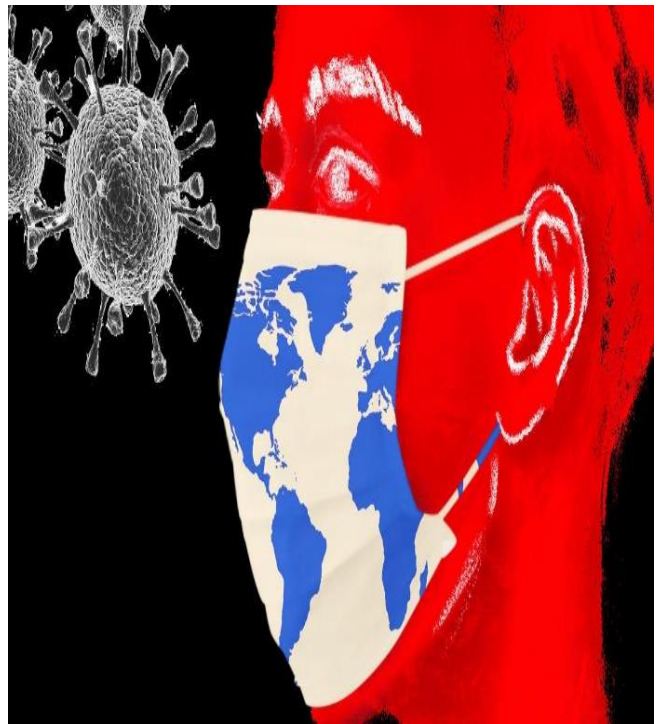
GỬI LẠI TÔI CỦA MÙA HÈ

Chưa bao giờ trong cuộc đời tôi phải trải qua cảm giác đói mặt với sự tuyệt vọng. Đó là sự thật đấy mặc dù tôi chắc rằng mọi người đều sẽ bảo: “Con nít con nôi, mới tí tuổi đầu, tuyệt vọng cái gì?” Và cũng chưa bao giờ trong cuộc đời tôi phải trải qua những tháng hè trong cảm giác lo sợ đến tận cùng mà đáng lẽ ra nên là khoảng thời rục rờ và vui tươi nhất. Cho tới khi đại dịch Covid-19, mối nguy của toàn nhân loại, một lần nữa quay lại và càng ngày càng trở nên lợi hại hơn.

Ba tháng trước, quận 12, nơi tôi đang sống vẫn còn là một nơi vô cùng yên bình với phố xá tấp nập, những khu chợ ồn ào, hàng quán náo nhiệt. Tất cả như hiện lên rõ ràng trước mắt tôi. Cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ bận rộn của người lớn, những giọt mồ hôi lăn dài trên khóe mắt và thấm ướt cả quần áo, công việc khổ cực nhưng trên môi ai cũng nở một nụ cười. Lúc ấy, ít nhất thì tôi cảm nhận được sự sống này vẫn đang tiếp diễn. Học sinh, sinh viên chúng tôi cũng rất hạnh phúc vì kì kiểm tra đã kết thúc và càng hào hứng mong chờ hơn vào buổi lễ tổng kết cùng với những tháng hè sắp tới. Tôi cũng vậy, tôi không thể nào kiềm lại được sự sung sướng dâng lên trong lòng mình. Nhưng ai mà ngờ được, chỉ mới sau một đêm thôi mà chào đón chúng ta lại là vô vàn tin dữ của dịch bệnh. Tất cả mộng tưởng của tôi ngay tại giờ khắc ấy đều bị đánh sập. Nhưng tôi vẫn hi vọng và tin tưởng chúng ta sẽ chiến thắng dịch bệnh.

Sau đó, chỉ mới mấy ngày bùng nổ, số lượng người nhiễm đã tăng lên một cách đột biến, tỉ lệ người chết đã thoát khỏi phạm vi không chế. Tất cả diễn biến quá đột ngột khiến chúng ta trở tay không kịp. Tin xấu liên tục ào đến, như dòng nước lũ vỡ đê khiến cả nước ta như ngập trong bầu không khí trầm lắng và tang thương đến đáng sợ. Phố xá đã từng là tập nập ấy dần dần thưa thớt, hàng quán bắt đầu đóng cửa, mọi khu vực mang tính cộng đồng đều

được giăng dây, những con hẻm cũng bắt đầu được phong tỏa. Quận 12 giờ đây chỉ còn lại sự tĩnh lặng, quanh quẽ không bóng người, thật đáng sợ. Tôi nghĩ rằng mình ổn, và tôi biết mình phải lạc quan nhưng thật sự tôi chẳng thể nào ngăn được hạt mầm sợ hãi nảy sinh trong lòng. Và rồi Chỉ thị 10, Chỉ thị 16 lần lượt được ban xuống. Dẫu cho người dân có thực hiện theo nhưng con vi rút ấy sẽ cứ lợi dụng sơ hở và tìm một cách nào đó lây lan trong lúc chúng ta không ngờ tới. Dịch bệnh cuối cùng đã tràn lan đến khu phố tôi sống. Tôi tận mắt chứng kiến người của Ủy ban nhân dân phường xuống giăng dây và đưa một gia đình lên xe đến khu cách ly tập trung. Bầu không khí nặng nề lúc ấy quả thật khiến tôi vô cùng ngột thở nhưng cùng lúc tôi mới thực sự nhận ra tình hình của chúng ta, của Việt Nam hiện tại. Đó là vô cùng cấp bách. Vì thế, tôi đã đăng kí làm tình nguyện viên để có thể bằng cách nào đó, góp sức mình giúp đỡ một chút cho mọi người, giảm nhẹ gánh nặng trên đôi vai các cán bộ y tế, quân đội, công an, dân quân, cán bộ địa phương mặc dù là tôi vẫn đang còn sợ đấy. Bởi vì, một khi đã dấn thân, sẽ không có đường lui.

Có rất nhiều hoạt động thiện nguyện vì cộng đồng diễn ra, cũng có rất nhiều tổ chức được thành lập. Tôi tham gia hỗ trợ vận hành ATM Gạo – Gian hàng 0 đồng, hỗ trợ đóng gói thực phẩm, quà bánh cho người dân, thiếu nhi và hỗ trợ tiêm vacxin cho người dân. Tiếp xúc với công việc này, tôi nhận ra nó khổ cực hơn những gì mọi người nghĩ. Chúng tôi luôn mặc đồ bảo hộ kín mít, kể cả khi nắng gắt và mưa to, cố

gắng hướng dẫn người dân một cách tận tình nhất. Chúng tôi làm việc từ khi sáng sớm đến khi trời tối mịt mù, nhiều lúc quên mất cả giờ ăn trưa. Chúng tôi đảm bảo an ninh trật tự và đảm bảo người dân có thể thực hiện được quyền lợi của mình. Chúng tôi đối mặt và tiếp xúc với những ca F0, F1 còn thường xuyên hơn gặp bạn bè. Chúng tôi phải đảm bảo sau khi về nhà phải vệ sinh cá nhân thật sạch sẽ để không gây ảnh hưởng đến gia đình. À, còn nhiều cái cần lưu ý lắm. Và hơn hết, chúng tôi phải chuẩn bị tâm lí vững vàng. Mỗi lần chúng tôi đi xét nghiệm đều là một quá trình đấu tranh dằn vò tâm lí: lo sợ vì bị dương tính nhưng vẫn khuyên nhủ nhau lạc quan lên, lo sợ đến mức chân tay run rẩy nhưng trên mặt thì vẫn cố gượng cười, gồng gánh đến lúc xét nghiệm xong thì lại mong chờ vào kết quả, đến lúc tất cả đều ổn thì chúng tôi mới nhẹ nhõm thở phào. Anh chị Quận Đoàn và tình nguyện viên chúng tôi đều xem nhau như gia đình nên mỗi khi có đứa nào cảm thấy không ổn một tí là mọi người lại lo sốt vó. Những việc như thế này đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi chúng tôi cũng không biết nữa. Đấy, dù có hơi khổ cực một tí, hơi nguy hiểm một tí nhưng thật ra quá trình làm cũng rất vui.

Tình nguyện viên chúng tôi đã như vậy thì những gì các y bác sĩ, lực lượng tuyến đầu lại trải qua phải gấp mười, một trăm lần. Họ chiến đấu xông pha không

ngừng nghỉ, từ điều trị cho người nhiễm bệnh ở các bệnh viện, bệnh viện dã chiến, khu cách ly tập trung, cả dấn thân vào vùng dịch mang hy vọng cho hàng vạn người, đến công tác lấy mẫu họ cũng chẳng lơ là và công tác tiêm vaccine cũng vô cùng nhanh chóng, cẩn trọng. Họ chạy đua với thời gian, chạy đua với sinh tử, giành giật với thần chết, họ nắm trong tay mạng sống của trăm triệu người dân. Áp lực nặng nề và khối lượng công việc khổng lồ gần như vắt kiệt

sức của họ. Nhưng không, họ vẫn luôn bình tĩnh và kiên cường đứng lên. Có những bác sĩ vì chiến dịch mà cạo trọc đầu nữa. Chưa bao giờ họ đoàn kết, nhiệt huyết như lúc này, hoàn toàn quên mất cái gọi là “vì bản thân” mà là vì cộng đồng, vì đất nước, vì người dân, vì gia đình. Lắm lúc đối mặt với cái chết của đồng nghiệp, chiến hữu, lắm lúc chịu cảnh chia xa gia đình, con nhỏ, lắm lúc mệt mỏi gục ngã, lắm lúc thiếu thốn vật tư y tế, nhân lực đủ điều,... Nhìn hình ảnh trên báo đài, tivi, các đoạn clip ngắn mà lòng như quặn thắt. Hình ảnh cô bác sĩ trẻ tuổi suy sụp vì dính bệnh, hình ảnh cô cậu bé nhỏ tuổi

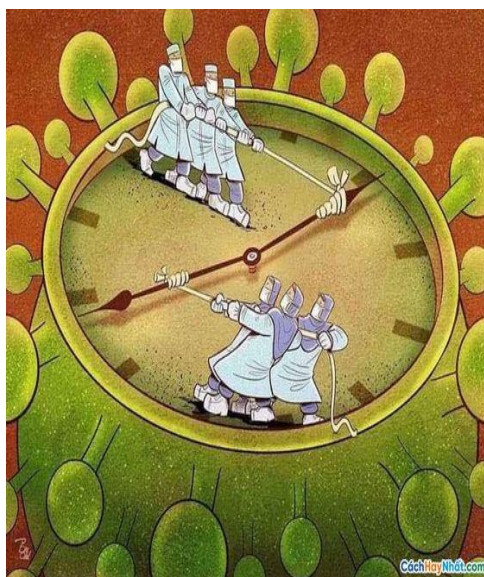
ngây thơ tạm biệt bố mẹ trong nước mắt, hình ảnh các chú dân quân mang đồ bảo hộ thấm ướt cả mồ hôi,... đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ rõ. Nếu người xem đau một,

thì người trong cuộc lại đau mười. Tôi tự hỏi: Dịch bệnh Covid-19 này từ đâu, như thế nào mà lại không ngừng dày vò, gieo rắc tai họa đến cho nhân loại? Ý chí của họ sắt đá, trái tim của họ kiên cường, con người họ mạnh mẽ đến mức nào mà có thể chịu đựng được tất cả những điều đó? Vì gì mà họ có thể cố gắng đến tận bây giờ? Hai câu hỏi trên, tôi quả thật không tài nào biết được. Nhưng câu hỏi cuối cùng, câu trả lời đơn giản hẳn là lòng yêu nước thương dân, là tình người đi. Xin cảm ơn rất nhiều “Những thiên thần áo trắng” đã cho chúng ta những tấm gương và vô vàn bài học quý giá.

Càng đọc tin tức, tôi càng cảm thấy tự hào, ngưỡng mộ và biết ơn và thương họ, lực lượng tuyến đầu phòng chống dịch, các y bác sĩ, cán bộ y tế, quân đội, công an, dân quân, cán bộ địa phương và đồng thời cũng càng sợ hãi hơn. Bao nhiêu tin tức về số ca nhiễm và số người lần lượt ngã xuống hằng ngày khiến tôi có cảm giác

như có một thế lực bí ẩn vô hình nào đó cứ hàng ngày rút dần sinh

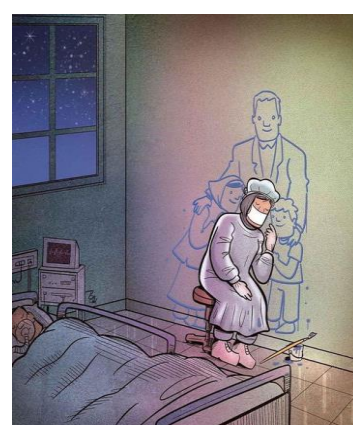
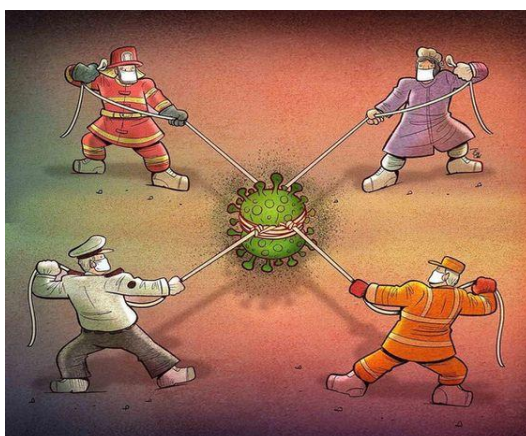

khí, mạng sống con người. Tôi nghĩ mình cũng không còn nhiều cơ hội nữa. Nói thẳng ra là tôi sợ chết. Và rồi, chuyện gì đến cũng sẽ đến. Kết quả xét nghiệm PCR đã có, tôi đã bị dương tính với Covid-19.

Tôi đã nghĩ là khi biết tin mình sẽ khóc bù lu bù loa nhưng thực ra tôi lại vô cùng bình tĩnh đấy. Không phải là dạng chấp nhận được sự thật đâu mà là kiểu không biết nói lên lời gì nữa. Giờ phút ấy đầu óc tôi trống rỗng và tôi chỉ nhận thức được một điều thôi: Tôi tiêu rồi. Tôi không biết mình về nhà bằng cách nào nữa và khi ba mẹ hỏi tôi cũng thành thật trả lời nhanh rồi nhốt mình vào trong phòng. Sau đó, tôi bắt gặp một cảnh tượng mà 15 năm cuộc đời tôi chưa từng trải qua: Những cú điện thoại oanh tạc. Thầy cô trong trường, anh chị Quận Đoàn 12, anh chị Tình nguyện viên, anh chị khóa trước, bạn bè tôi gọi điện nhắn tin liên tục khiến tôi dờ khóc dờ cười. Họ hỏi thăm và dặn dò tôi, khuyên nhủ tôi và gửi cho tôi rất nhiều cuốn sổ tay

chống dịch tại nhà.

Quả thật điều đó đã làm tôi bớt suy nghĩ về chuyện tôi dính bệnh, làm tôi vui vẻ rất nhiều. Tôi vô cùng cảm động, vô cùng biết ơn tất cả mọi người.

Sau đó là khoảng thời gian tôi nhốt mình trong phòng 24/24, mặc dù tôi là người không thích ra ngoài thật đấy nhưng mà việc này cũng vẫn ngọt ngọt khó chịu lắm. Nghe theo mọi người, tôi đã cố gắng hết sức mình để lạc quan nhưng không được, mọi thứ tôi thử để khiến mình vui đều vô ích, tôi lại bắt đầu lo lắng sợ hãi một lần nữa, gần như là tuyệt vọng. Vì... tôi có thể đã lây bệnh cho gia đình tôi rồi.

Tôi động viên mọi người trong gia đình nhưng cũng thật nực cười nhỉ? Một người bị quan động viên những người bị quan khác. Từ sáng đến khuya, tôi không ngừng cầu mong, hy vọng rằng gia đình tôi sẽ ổn. Nhưng hiện thực một lần nữa làm tan vỡ giấc mộng của tôi. Nhìn thấy cảnh mẹ khóc đến mức nước mắt rửa mặt, huyết áp tăng cao, ba tôi trầm lặng một chỗ không nói lời nào và đứa em trai bé bỏng ngây thơ ngược nhìn về phía chị nó, lòng tôi nghẹn lại, trái tim quặn thắt, đau đớn đến

khó thở, đầu ong ong lên nhưng miệng mở ra cứ toàn là những lời động viên, mặc dù tôi chẳng có tư cách gì, mặt mũi nào mà khuyên nhủ ai. Vì tôi chính là kẻ gieo rắc tai họa cho gia đình, là kẻ hy vọng giúp ích được cho những người xung quanh nhưng cuối cùng lại khiến ba, mẹ, em trai nhận lại cái kết đắng. Tôi không những không giúp ích gì được nhiều mà còn góp phần tăng thêm số ca nhiễm và phạm vi khu vực lây lan. Ít nhất là tôi chỉ lây cho gia đình tôi thôi. Tôi sống trong tuyệt vọng. Cảm giác tội lỗi không ngừng chiếm lấy tâm trí và toàn bộ cơ thể tôi. Hai từ “giá như” liên tục xuất hiện. Giá như tôi không đi tình nguyện! Giá như tôi ở yên trong nhà! Giá như tôi nghe lời cảnh báo của ba mẹ tôi. Bây giờ tôi đã trở thành nhận vật nổi tiếng nhất cái khu phố tôi ở rồi đó, giờ nhà nào cũng biết có một kẻ ra ngoài và mang mầm bệnh về nhà, mang rắc rối đến cho biết bao nhiêu người. Họ không nói thẳng ra đâu nhưng tôi biết họ vẫn luôn xì xào bàn tán đấy. Phải nói rằng đó là khoảng thời gian tuyệt vọng, tội lỗi và tăm tối nhất trong 15 năm cuộc đời tôi.

Cuối cùng, gia đình tôi bị đưa đến khu cách ly tập trung. Mà như mọi người đã biết, chỗ cách ly cộng đồng thì làm gì được tiện nghi như ở nhà. Ba mẹ đã lớn tuổi rồi, còn thằng em tôi thì vẫn còn nhỏ xíu. Đáng lẽ bây giờ họ nên được hưởng hạnh phúc nhưng chính tôi đã đẩy họ vào bước đường này, liệu tôi có bất hiếu lắm không? Từng ngày lại trôi qua... Nhờ mọi người xung quanh cũng luôn gọi điện hỏi thăm, khuyên gia đình lạc quan lên và giúp đỡ tận tình, cán bộ y tế, quân đội, công an, dân quân, cán bộ địa phương luôn nhiệt tình hỗ trợ dần dần tôi cũng buông xuống được phần nào. Có một lần vì phát hiện tôi có hơi lạ, ba mẹ cũng đã tâm sự với tôi. Tới lúc đó tôi mới biết được: À, thì ra ba mẹ luôn ủng hộ mình trên con đường chống dịch. Tuy vẫn còn áy náy và hối lỗi nhưng khi nhìn vào ánh mắt của ba mẹ tôi, tôi biết họ chưa bao giờ có ý định trách móc tôi cả vì chúng ta giờ phút này, rất cần lực lượng hỗ trợ phòng, chống dịch, rất cần các bạn tình nguyện viên, rất cần sự nhiệt huyết, rất cần sự đoàn kết. Con xin lỗi, thực sự rất xin lỗi. Và con cũng cảm ơn, cảm ơn ba mẹ, mọi người rất nhiều.

Tôi hy vọng sau câu chuyện tôi đã kể, mọi người có thể tự ý thức bản thân, luôn thực hiện quy tắc 5K và tuân thủ theo các Chỉ thị của Nhà nước trong giai đoạn căng thẳng do dịch bệnh diễn biến phức tạp này. Đặc biệt là khi chúng ta sắp đi học trực tiếp. Ai biết được điều gì sẽ xảy ra. Đây chính là món quà quý giá nhất mà chúng ta có thể gửi đến cho “những thiên thần áo trắng – những người hùng thầm lặng” chiến đấu gian khổ ngoài kia và cũng là món quà cho chính gia đình và chính bản thân bạn. Chẳng cần gì hơn, chỉ như vậy thôi là đã rất ấm lòng rồi.

Ngước nhìn lên khung cửa sổ trong phòng, bây giờ đã là cuối tháng tám rồi, cơn mưa vẫn cứ rơi nặng hạt hoài mãi không dứt. Đến khi nào trời mới ngừng mưa, đến khi nào mây đen âm u kia sẽ không che kín ánh hào quang, đến khi nào chúng

ta mới lại có thể thấy được bầu trời xanh tự do kia, đến khi nào chúng ta mới lấy lại những gì đã mất? Đó là một ẩn số. Nhưng ôi thôi, hãy để cho tâm hồn hóa thành cơn gió, hãy để cho tình người lan tỏa mang đi đến mọi miền đất nước, vươn xa ra thế giới và làm hạnh phúc lòng người. Vì sau cùng gió vẫn thổi, lá vẫn rơi, mây vẫn trôi, nước vẫn chảy, mặt trời vẫn chiếu sáng, tất cả đều đang báo hiệu rằng sự sống này vẫn đang diễn biến một cách tích cực. Nên hãy lạc quan và vui tươi lên, đừng mãi bi quan như cách tôi đã từng và tin tưởng vào nước nhà, vào các y bác sĩ, vào các cán bộ

y tế, quân đội, công an, dân quân, cán bộ địa phương, tin tưởng vào tương lai Việt Nam và tin tưởng rằng ta có thể chiến thắng đại dịch này.

Cuối cùng trong thâm tâm tôi một lần nữa xin gửi niềm tự hào, lòng biết ơn sâu sắc nhất đến “những người hùng thầm lặng”: Các y bác sĩ, cán bộ y tế, quân đội, công an, dân quân, cán bộ địa phương, đến chính phủ nước nhà vì đã không ngừng đưa ra giải pháp cho tình trạng bất lợi trước mắt, cũng xin gửi đến anh chị Quân Đoàn 12, tình nguyện viên, đến bạn bè và mọi người xung quanh. Và cuối cùng, ba mẹ à, con yêu ba mẹ nhiều lắm và cả đứa em trai đáng yêu của chị nữa.

Tái bút Quận 12, 30 tháng 8 năm 2021, hãy cùng nhau đón chờ một Việt Nam rực rỡ huy hoàng nhé!

(Trịnh Phương Thảo - 11B2, năm học 2021-2022)

Lời cảm ơn

Ban biên tập Hoa Nắng 31 xin gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến quý thầy cô, các bạn học sinh, cựu học sinh đã nhiệt tình tham gia viết bài. Do tình hình dịch bệnh kéo dài, nên cuộc thi sáng tác Hoa Nắng không thể thực hiện như kế hoạch. Kính mong quý thầy cô, các bạn học sinh cảm thông và tiếp tục ủng hộ Hoa Nắng số kế tiếp.

Ban biên tập:

Cô Nguyễn Thị Hồng Châu

Cô Lê Thị Hương

Cô Trần Thị Mỹ Nga

Và các Giáo viên tổ Ngữ Văn trường THPT Võ Trường Toản

Hỗ trợ dàn trang

Anh Trần Hoàng Đức